

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Michala Mazance a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Folti s.r.o.**, se sídlem Jedovnická 2347/6, Brno, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, čj. 111301/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, čj. 73 A 45/2017-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice ze dne 25. 5. 2017, čj. 113051/2016-9, byla žalobkyně (dále „stěžovatelka“) uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném od 19. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), spočívající v tom, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 16. 10. 2016 v 07:44 hodin v Židlochovicích neustanovený řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km/hod.), jelikož jel rychlostí 66 km/hod. (resp. 63

km/hod. dle toleranční odchylky měření 3 km/hod. Za daný správní delikt byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) nyní napadeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou.

[2] K jednotlivým námitkám krajský soud uvedl, že ve výroku rozhodnutí nemusí být uvedený typ automatizovaného technického prostředku k měření rychlosti vozidla. Podstatné je pouze, zda bylo měřeno v automatickém režimu. Ve výroku rozhodnutí není nutné, aby byl odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Postačí, když je toto ustanovení promítnuto do odůvodnění. Sankce byla navíc udělena na samé spodní hranici zákonné sazby. Znakem skutkové podstaty spáchaného správního deliktu není chybějící následek v podobě dopravní nehody, proto ani toto vyjádření nemusí být ve výroku rozhodnutí. Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyplývá, že jako důkaz byl hodnocen radarový záznam i kopie ověřovacího listu rychloměru. Z těchto dvou listin vyplývá, že k měření rychlosti došlo v automatizovaném režimu ověřeným rychloměrem. Obecní policie má dle § 79a zákona o silničním provozu pravomoc provádět měření rychlosti i na úseku komunikace, který nebyl osazen dopravní značkou označující začátek a konec měření rychlosti. Soud připomenul, že stěžovatelka byla ve správním řízení zcela pasivní. Je proto nelogická její argumentace, která žalovanému vytýká, že se nezabýval otázkou zveřejnění úseků měření. Vymezení místa, kde neznámý řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost, bylo zcela jasné a nebylo nutné provádět jako důkaz územní plán. S odkazem na judikaturu kasačního soudu krajský soud uvedl, že v běžně se vyskytujících případech je materiální stránka deliktu naplněna již naplněním formálních znaků uvedených v zákoně. V projednávané věci se nevyskytovaly žádné zvláštní okolnosti, které by nebezpečnost jednání snižovaly. Šablonovitost odůvodnění rozhodnutí žalovaného pouze odráží obdobně koncipované podání zástupce stěžovatelky. Napadené rozhodnutí naplňuje požadavky na přezkoumatelnost. Krajský soud se ztotožnil s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, ve kterém dospěl soud k závěru, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není protiústavní. Uvedení způsobu úhrady uložené pokuty ve výroku rozhodnutí bylo pouze informativní a nikoliv závazné. Stěžovatelka si mohla zvolit i jiný způsob.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] V kasační stížnosti stěžovatelka označila za nepřipadnou úvahu krajského soudu o tom, co je a co není automat, neboť takovouto úvahu měl provést správní orgán. Pokud by správní orgány definovaly pojem automat, mohla proti tomu vznést svoji argumentaci. Jedná se o neurčitý právní pojem, jehož obsah je nejasný a měl být v souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 12/2014-86, vysvětlen. Nedisponoval-li správní orgán žádnými podklady o tom, že rychloměr je automatem, měl vycházet z toho, že se o automat nejednalo. Ověřovací list a záznam o přestupku neprokazují, že se jedná o automat. V záznamu o přestupku je uvedeno, že se jedná o „automatické měření“, což však neznamená, že jde o plně automatizované měření

pokračování

bez obsluhy. Navíc je zde údaj o osobě, která rychloměr nastavila, což jednoznačně implikuje, že nebyl užíván bez lidské obsluhy.

[4] Dále stěžovatelka poukazovala na nesplnění podmínek měření rychlosti spočívající v neoznačení měřeného úseku příslušnými dopravními značkami (č. IP 31a a IP 31b). Pokud by policie neměla povinnost užívat dopravní značku upozorňující na měření rychlosti, stalo by se ustanovení, které vymezuje její význam, obsoletním. Záměrem zákonodárce bylo jen stěží stanovit určitou dopravní značku jen proto, aby se nikdy nepoužívala. Zároveň obecní policie musí vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení stálého automatického technického systému.

[5] Stěžovatelka rovněž namítala, že jí nebylo umožněno uhradit určenou částku bezhotovostním převodem. Nesouhlasí s krajským soudem, že určení způsobu úhrady mělo pouze informativní charakter. Stěžovatelka nemá povinnost dohledávat, zda určení způsobu úhrady je závazné, či pouze informativní.

[6] Prvostupňový správní orgán měl do výroku uvést i § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Pokud by toto ustanovení správní orgán do výroku uvedl, stěžovatelka by se s ním mohla seznámit a rozporovat jeho užití. Správní orgány mají povinnost uvést do výroku rozhodnutí všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. S ohledem na retroaktivitu *in mitius* je relevantní znění hmotněprávních ustanovení to, které je platné v době rozhodování soudu. V této době již nebylo povinností za daný delikt sankci uložit, ale byla dána pouze možnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Námitkou stěžovatelky, v níž za nepřipadnou označila úvahu krajského soudu o tom, co je a co není „automat“, jelikož takovouto úvahu měl provést správní orgán, se Nejvyšší správní soud zabýval již několikrát (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, čj. 4 As 114/2018-49, ze dne 4. 10. 2018, čj. 7 As 312/2018-47, nebo ze dne 7. 11. 2018, čj. 4 As 259/2018-36). V těchto rozsudcích soud uvedl, že žalobce byl ve správním řízení pasivní a ve správním spisu byl založen ověřovací list rychloměru a záznam o přestupku, ze kterého plyne, že měření bylo provedeno v automatickém režimu. V takovém případě správní orgán neměl povinnost se zabývat pojmem „automat“. Právě rozhodující senát nenalezl dostatek důvodů se od výše uvedených závěrů odlišit. I v projednávané věci ze správního spisu [oznámení přestupku ze dne 25. 10. 2016, čj. MPŽI/16102517208, a záznam o přestupku ze dne 16. 10. 2016] jasně plyne, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Součástí spisu je rovněž ověřovací list (na č. l. 4 správního spisu), čímž jsou splněny všechny podmínky pro závěr o správném měření.

[9] K námitce týkající se neoznačení míst měření obecní policií se již Nejvyšší správní soud rovněž vyjadřoval. V rozsudku ze dne 1. 11. 2018, čj. 6 As 274/2018-42, uvedl následující: „K námitce, že úsek, v němž městská policie měřila rychlost, nebyl označen dopravní značkou, uvádí Nejvyšší správní soud, že § 79a zákona o silničním provozu od 1.

srpna 2011 označení měřeného úseku dopravními značkami nevyžaduje. Povinnost obecní (městské) policie používat dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ vždy nelze dovodit ani ze skutečnosti, že příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, podobu a užití těchto dopravních značek vymezuje – už jen proto, že jde o předpis nižší právní síly než zákon o silničním provozu. Obecní policie je navíc bezesporu nadále oprávněna měřené úseky dopravními značkami označit, užít je lze i v případě automatizovaného měření rychlosti. Pokud tak však neučiní, nelze dovozovat, že měření rychlosti proběhlo v rozporu se zákonem.“ K obdobnému závěru dospěl soud i v rozsudku ze dne 6. 6. 2019, čj. 7 As 185/2018-37. Právě rozhodující senát se s těmito závěry ztotožňuje.

[10] Stěžovatelka namítala, že správní orgán určil způsob uhrazení částky pouze na jeho pokladně. Tato námitka není důvodná, jelikož naprosto nereflektuje skutkový stav právě projednávané věci. Prvostupňový správní orgán neinformoval o uhrazení částky pouze platbou na podatelnu, jak stěžovatelka namítá. Ve výzvě ze dne 25. 10. 2016, čj. 113051/2016-2, informoval stěžovatelku, že částku lze uhradit formou bankovního převodu, přiloženou poštovní poukázkou nebo v hotovosti na pokladně.

[11] Konečně stěžovatelka namítala, že ve výroku rozhodnutí měl být uveden i § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení v rozhodné době stanovilo, že *[p]ři určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*

[12] K obsahovým náležitostem výroku rozhodnutí o správním deliktu se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. V něm uvedl, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Citovaný § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není „*právní normou odpovídající skutkové podstatě správního deliktu*“. Jedná se o ustanovení zabývající se postupem správního orgánu při ukládání sankce - které okolnosti musí zvážit při výměře sankce. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že tato úvaha musí být promítnuta pouze do odůvodnění rozhodnutí.

[13] Stěžovatelka namítala, že krajský soud měl aplikovat pro ni příznivější hmotněprávní úpravu, která stanoví, že za projednávaný správní delikt lze uložit sankci, nikoli že se uloží sankce, případně může být snížena spodní hranice. K podobné otázce se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45. V něm uvedl, že institut mimořádného snížení výměry pokuty dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, by bylo možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranici sazby stanovené zákonem neumožňovala. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele je však možné pouze v případech, na které by dané ustanovení teoreticky mohlo dopadat (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, čj. 4 As 259/2018-36). Jinými slovy, pokud skutkové okolnosti věci neumožňují užití příznivější úpravy, zásada retroaktivity ve prospěch se neaplikuje. V nyní posuzované věci stěžovatelka ve správním řízení zůstala zcela pasivní, v soudních řízeních rovněž neuvedla

pokračování

žádné právně významné okolnosti, které by zakládaly důvod ať už ke snížení udělené sankce nebo přímo k jejímu upuštění. Není proto důvodná námitka stěžovatelky, dle níž se na ní měla aplikovat příznivější právní úprava.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. června 2020

Petr Mikeš
předseda senátu